

Nr 409.

Av herr **Allard m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 250, angående skjutfält för Bergslagens artilleriregemente m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 250, föreslås, att till skjutfält för Bergslagens artilleriregemente m. m. anvisas ett anslag av 1.160.000 kronor.

Av detta belopp beräknas för skjutfältet för Bergslagens artilleriregemente 900.000 kronor. Skjutfältet är avsett att förläggas till det s. k. Villingsbergsområdet, beläget i Kilsbergen och huvudsakligen inom kronoparkerna Villingsberg, Garphyttan och Tysslinge, av vilka för ändamålet skulle tagas i anspråk c:a 10.482 hektar, vartill komma i enskild ägo befintliga 64 hektar.

Ianspråktagandet för ändamålet av detta område är, framför allt ur sociala synpunkter, ägnat att ingiva allvarliga betänkligheter.

Dessa betänkligheter hänföra sig till områdets speciella lämplighet och betydelse för friluftslivet och till den utrymning av områdets bofasta befolkning, som ockupationen för skjutfältsändamål måste medföra.

Vad först friluftslivet beträffar, torde numera stå klart för en och var den utomordentliga betydelsen för vårt folk av ett sunt och stärkande friluftsliv.

Den moderna civilisationen ställer ständigt ökade krav på den enskilde samhällsmedlemmens förmåga av avspänning och effektivitet. Skola dessa krav kunna fyllas, måste även behjärtas den enskildes samtidigt starkt ökade behov av avkoppling och rekreation. I insikt härom hava statsmakterna infört bl. a. lagstadgad och lagligen reglerad semesterledighet. Fritiden har sålunda kommit att få allt större betydelse och rum i den enskildes livsföring. Jämsides härmed hava framför allt tätorternas befolknings fritidsvanor undergått en utpräglad omläggning i riktning mot ett alltmera utbrett friluftsliv, och fritiden användes numera i ständigt tilltagande utsträckning för idkande av friluftsliv. Endast ett fåtal är i tillfälle att bedriva detta på egen eller förhyrd mark eller i fjäll och på badorter. Det stora flertalet är hänvisat att skaffa sig ett betydligt blygsammare semester- och fritidstillhåll genom att söka sin tillflykt till de för allmänheten tillgängliga skogspartierna i tätorternas närhet. Tillgången på dylik för friluftslivet lämpade områden med tillgängligt läge har därför kommit att spela allt större roll för hälsotillståndet och arbetsglädjen hos tätorternas befolkning. Samtidigt är emellertid konsumtionen för andra ändamål och söndersplittringen av sådana områden i ständigt tilltagande, en omständighet, vilken som bekant föranlett tillsättandet av ett särskilt organ, fritidsutredningen, för utredning rörande sättet att tillgodose behovet av för friluftsliv lämpade områden.

Vill man upprätthålla en god andlig och fysisk standard, och därmed en även ur militär synpunkt värdefull beredskap hos vårt folk, torde det vara angeläget att icke förbise nu anförda synpunkter.

De synas, såsom i det följande skall påvisas, i hög grad förtjäna att beaktas vid behandlingen av det nu föreliggande ärendet, där fråga är att det allmänna skall undandraga friluftslivet ett synnerligen värdefullt och behövt område.

Det nu till skjutfält föreslagna området utgör kärnan i Kilsbergen, ett trots närheten till städer och kulturbygd ännu i stort sett orört stycke skogbevuxen och med talrika sjöar försedd vildmark, vartill maken icke torde stå att uppleta så långt söderut i landet. Områdets naturskönhet är betagande, det erbjuder en omväxlande terräng, året runt väl lämpad för friluftsliv i olika former. Genom läge och kommunikationer är det väl åtkomligt för angränsande tätorters innebyggare.

I dess närhet äro flera större befolkningscentra belägna, Örebro stad (56.000 invånare, avstånd c:a 2½ mil), Kumla stad (folkmängd c:a 6.300, avstånd c:a 3 mil) samt Karlskoga stad (folkmängd c:a 29.000, avstånd c:a 1 mil).

Området utgör också sedan länge en särdeles omtyckt och anlitad tillflyktsort för rekreation, sport och friluftsliv överhuvudtaget såväl vinter- som sommartid för befolkningen i omgivande tätorter, främst Örebro, inom vars omgivningar i övrigt tillgång saknas till annat för ändamålet lämpligt område inom räckhåll från staden och med nöjaktiga kommunikationer.

I alltjämt växande skaror söker sig också stadsbefolkningen på fritiden ut till de natursköna Kilsbergen för att där söka rekreation och vederkvickelse undan vardagens jäktande arbetsliv.

Enskilda sammanslutningar hava nedlagt ett uppoffrande och ytterst behjärtansvärt arbete för att åstadkomma lämpliga replipunkter för friluftsfolket vid utnyttjandet av detta idealiska fritidsområde, och en rad sådana anläggningar, delvis tillkomna med bidrag från fonden för friluftslivets främjande, hava under årens lopp kommit till stånd i mer eller mindre omedelbar närhet av det planerade skjutfältsområdet.

Speciellt attraktiv för friluftsfolket har terrängen omkring Ånnaboda sydväst om och invid skjutfältsområdet visat sig, och här har en hel fritidsby med olika anläggningar vuxit upp.

Ytterligare planer på uppförande av större anläggningar, nämligen ett större vandrarhem vid Tomasboda öster om området och en omfattande central anläggning vid nyssnämnda Ånnaboda, ett sporthem, med möjlighet till övernattnings och utspisning för ett betydande antal gäster, föreliggande utarbetade och hava förts så långt, att anslag ur fonden för friluftslivets främjande beviljats till markförvärf för vandrarhemmet, medan såväl statens fritidsnämnd som arbetsmarknadskommissionen tillstyrkt anslag av allmänna medel för sporthemmet. Endast tidsförhållandena torde hava hindrat förverkligandet av dessa planer.

Vidare har domänstyrelsen omkring sjön Leken, vilken synes komma att tan-

gera det planerade skjutfältet, upplåtit plats för ett flertal sommar- och sportstugor samt för några år sedan uppgjort plan för områdets utnyttjande för detta ändamål med ett större antal för försäljning avsedda tomter.

Det är emellertid icke allenast för befolkningen i den närmast omgivande trakten som skjutfältsområdet är av betydelse såsom fritidsområde. I sitt den 31 maj 1940 avgivna betänkande med utredning och förslag angående inrättande av fritidsreservat för städernas och de tätbebyggda samhällenas befolkning har sålunda fritidsutredningen föreslagit, att nu ifrågavarande kronoparker skola avsättas till statliga fritidsreservat eller s. k. riksallmänning. Vid utväljandet av dessa riksallmänningar strävar fritidsutredningen i första hand att få till stånd ett system av större sammanhängande reservat för friluftsliv i södra och mellersta Sverige, så belägna, att desamma icke blott kunna få betydelse för befolkningen i den närmaste omgivningen utan även kunna utnyttjas av invånarna i längre bort belägna orter för semestervistelse och idkande av friluftsliv under veckohelgerna. Kronoparkerna ifråga hava ansetts ur nämnda synpunkter mycket lämpliga som fritidsreservat, och fritidsutredningen räknar därvid med, att denna riksallmänning — sedan billiga och snabba kommunikationer skapats samt åtgärder för underlättande av fritidsfolkets härbärgering och bespisning vidtagits — skall kunna bliva till stor nytta ur frilufts-synpunkt även för Mälardalens befolkning.

Det är under nu anförda omständigheter icke att förvåna, att förslaget om Kilsbergsområdets ianspråktagande för militära ändamål väckt ett mycket starkt motstånd, och detta icke blott i de närmast liggande orterna utan även på andra håll, varom de avgivna protesterna och den allmänna diskussionen i pressen bära nogsamt vittne.

Starka invändningar mot förslaget hava rests och under utredningen framförts till vederbörande icke blott av lokalopinionen, representerad av Örebro stad, en betydande industristad med starkt behov av tillgång till fritidsområde för sina innevånare, utan även av bl. a. fritidsutredningen och, utöver vad som i propositionen redovisats, av riksidrottsförbundet.

Från militärt håll liksom i propositionen har man vid ärendets behandling visserligen icke fränkänat de ovan inledningsvis berörda principiella synpunkterna på friluftslivets betydelse beaktande.

Ej heller har man ifrågasatt Kilsbergsområdets utomordentliga värde såsom fritidsområde för tätorternas innebyggare.

Men man har avfärdat de farhågor, som med dessa utgångspunkter gjorts gällande beträffande konsekvenserna av områdets förvandling till skjutfält, såsom i väsentlig grad överdrivna.

Huru härmed förhåller sig skall i fortsättningen påvisas.

Följande argument hava i sådant hänseende av departementschefen framförts.

För det första.

Det för skjutfältet avsedda området skulle visserligen komma att innefatta

omkring en tredjedel av den sammanlagda arealen inom kronoparkerna Villingsberg, Garphyttan och Tysslinge, men det planerade skjutfältet innefattar mindre än en femtedel av Kilsbergens sammanlagda yta, och vid sidan av kronoparkerna finnas stora arealer i enskild ägo, som även kunna utnyttjas såsom fritidsområden.

Det må vara riktigt, att Kilsbergen omfattar betydande områden utanför det planerade skjutfältet. Dessa områden äro emellertid av mycket skiftande användbarhet för friluftsliv, delvis mindre användbara. Även för de människor, yngre och äldre, ofta i blygsam ekonomisk ställning, som utnyttja det planerade skjutfältsområdet för en anspråkslös rekreation, bl. a. under vckohelgerna, spela — ej mindre än för militären i vad gäller skjutfält — fritidsområdets tillgänglighet, vägar och kommunikationer en betydande roll. Det kan icke vara av en slump, som fritidsutredningen av Kilsbergen utvalt just nu ifrågavarande kronoparker för fritidsreservat.

Här har naturligtvis varit avgörande för lämpligheten ej minst områdenas tillgänglighet för allmänheten. Men därjämte har även det förhållandet spelat in, att de befinna sig i statens ägo. Riksdömmeningarna äro visserligen avsedda att alltjämt tillhöra domänfonden och ekonomiskt utnyttjas för jordbruk och skogsbruk, men beträffande förvaltningen är det avsikten, att smärre förändringar i gällande grunder skola vidtagas för att tillgodose de berättigade önskemål, som för friluftslivets vidkommande kunna resas. Samma tillmötesgående för friluftslivets intressen torde knappast vara att förvänta i vad gäller områden i enskild ägo, och hänvisningen till dessa områden är därför även av detta skäl en klen tröst för friluftsfolket.

Till sist må vidkommande påpekandet, att det avsedda skjutfältsområdet är begränsat till ungefär en tredjedel av kronoparkernas areal framhållas, att detta givetvis icke innebär någon som helst garanti, att denna begränsning i framtiden kommer att upprätthållas.

De planer, som redan föreligga, beträffande hitflyttning av även artilleriskjutskolan i Skillingaryd giva vid handen, att berättigade farhågor härutinnan kunna hysas och detta icke blott i fråga om den ytterligare markockupationen, som redan denna eventuella flyttning kommer att kräva. Skillingaryds skjutfält ansågs säkerligen vid tillkomsten fullt tillräckligt till omfånget. Om det nu befunnits icke längre uppfylla de fordringar, som numera måste ställas på ett dylikt fält, saknas väl anledning antaga annat än att samma om-döme i en framtid kommer att drabba det nu planerade skjutfältet och att krav på utvidgning komma att framställas. Utvecklingen torde lika litet på detta område som på andra med ens förbytas i stillastående; artilleripjäsernas skottvidd och projektilernas sprängkraft har ju, som departementschefen själv påpekat, under den hittillsvarande tekniska utvecklingen avsevärt utökats.

Vidare må i detta sammanhang omförmälas, att vissa utredningar på militärt föranstaltande verkställets rörande förläggande även av ett infanteriskjutfält till Villingsbergs kronopark, varvid enligt domänstyrelsens utredningar ytterli-

gare 7.622 har skulle tagas i anspråk med 26 skogsjordbruk och en beräknad förlust på grund av skada och intrång för domänverket och enskilda till ett värde av 7.633 kronor, under viss förutsättning 6.813.000 kronor. Ytterligare 49 familjer skulle därvid bli nödsakade att evakuera.

Fritidsutredningen synes därför hava erhållit goda belägg för sina farhågor, att det nu framlagda förslaget endast kommer att innebära en etapp i ett fullständigt ödeläggande av Kilsbergen såsom fritidsområde.

För det andra har i propositionen det argumentet framförts, att de befintliga friluftsanläggningarna äro belägna utom det planerade skjutfältsområdet, och att dettas marker delvis torde vara av sekundär betydelse för friluftslivet.

Det är obestriddigt, att anläggningarna i fråga ligga utanför det ifrågasatta skjutfältet. Lika obestriddigt är emellertid, att de viktigaste av anläggningarna äro belägna i omedelbar närhet av skjutfältet och att deras lokalisering här, såsom av friluftsfolkets förespråkare påpekats under ansträngningarna att skydda Kilsbergen mot militärt ianspråktagande, just betingats av grannskapet till den utomordentligt storslagna och natursköna samt för friluftsliv i olika former speciellt lämpliga terräng, som området för det planerade skjutfältet erbjuder, och, om det är riktigt, att skjutfältsområdets marker delvis torde vara av sekundär betydelse för friluftslivet, så är det ej mindre riktigt men av vida större vikt vid förläggningsfrågans bedömande, att väsentliga delar av skjutfältsområdet och enligt vad som uppgivits själva målområdet äro av primär och avgörande betydelse för anläggningarnas tillkomst och utnyttjande på avsett sätt.

För det tredje och slutligen har av departementschefen framhållits, att det område, som huvudsakligen kommer att lida skador genom skjutningarna, det s. k. målområdet, endast utgör en jämförelsevis liten del av skjutfältet i dess helhet, medan däremot övriga delar av fältet »under sön- och helgdagar torde kunna utnyttjas för friluftsliv i samma utsträckning som tidigare».

I vad mån området kommer att lida skador genom skjutningarna torde vara vanskligt att på förhand avgöra. Påpekas må dock härutinnan, att i propositionen utvägen att utnyttja Boforsbolagets angränsande skjutfält avböjes just med motiveringen, att detta fält, som visserligen synnerligen väl lämpar sig för precisionsskjutning *med artilleripjäser med i förväg bestämd skottriktning*, icke alls lämpar sig för förbandsskjutning, och att likaledes såsom en fördel för Kilsbergsfältet framhålles möjligheten »att samtidigt skjuta på flera platser».

För övrigt lära väl skadorna på fältet icke komma att begränsas till skjutskador; användandet som skjutfält och övningsfält torde även komma att kräva en omfattande avverkning.

Gentemot anvisningen, att skjutfältet med undantag av målområdet under sön- och helgdagar torde kunna utnyttjas för friluftsliv i samma utsträckning som tidigare, må framhållas, att det friluftsliv, som här är ifråga, på grund av de utökade semestrarna och omläggningen av befolkningens fritidsvanor i rikt-

ning mot alltmera utbrett friluftsliv, numera i mycket stor utsträckning idkas även på annan tid än under veckohelgerna, och även om civil användning av fältet ej skulle komma att begränsas endast till veckohelgerna, så är det ej gärna möjligt att uppgöra semesterplanerna med utgångspunkt från de tider, under vilka för friluftsliv lämpade fritidsområden lämnas fria från militär användning.

Såsom en sammanfattning av den nu verkställda granskningen av vad i propositionen andragits gentemot farhågorna ur friluftslivets synpunkter torde kunna sägas, att vad sålunda andragits icke är ägnat att gendriva utan snarare att bestyrka de farhågor, som från olika håll kommit till uttryck, nämligen att kombinationen skjutfält-fritidsområde aldrig kan falla väl ut och att förläggningen av ett skjutfält till det ifrågasatta området i Kilsbergen efter allt att döma måste befaras komma att praktiskt taget utesluta dettas tillgodogörande för friluftssändamål. Fritidsutredningens auktoritet och utblick på förevarande område torde av ingen kunna bestridas, och dess ovan omförmälda uttalande rörande risken av ett fullständigt ödeläggande av Kilsbergen som fritidsområde måste åtminstone för ett civilt bedömande framstå som synnerligen tungt vägande ord och knappast kunna jävas.

Såsom ovan inledningsvis nämnts, hänföra sig de sociala betänkligheterna mot förslaget icke blott till det slag, som vid dess genomförande drabbar friluftsentresserna, utan även till den för vårt land dessbättre ovanliga tvångsevakuering av den inom skjutfältsområdet bofasta befolkningen, som förslaget förutsätter.

I propositionen omförmäles, att inom det för skjutfältet avsedda området finnas ej mindre än 35 skogsjordbruk och en kronojägarebostad m. m. Enligt beräkning måste ej mindre än 31 familjer, bosatta å inom utrymningsområdet belägna utarrenderade skogsjordbruk, utflytta. De skola förflyttas till utom området belägna nya bostäder, vilka dock endast i undantagsfall kunna förenas med jordbruk.

Vad en dylik tvångsförflyttning innebär för de därav drabbade torde ej vara svårt att föreställa sig. Deras oro och bekymmer hava tolkats vid uppvaktning hos departementschefen.

De avspisas enligt propositionen med att de ej, förutom hem och härd, komma att berövas arbete och bröd. Det uttalas sålunda, att domänverket torde komma även i fortsättningen »i betydande utsträckning» taga deras arbetskraft i anspråk, samt att även sedan artilleriskjutfältet utbyggt ständigt behov av arbetskraft kommer att förefinnas för underhåll av vägar, röjningsarbeten m. m.

På tal om de sociala olägenheterna må till sist omförmälas en i propositionen ej redovisad hänvändelse från direktionen för Garphytte sanatorium till chefen för armén, i vilken hänvändelse påpekats de störningar, som måste vållas det närbelägna sanatoriets patienter, om det planerade skjutfältet kommer till stånd.

Det är emellertid ej endast sociala värden, som skulle spolieras genom det

föreliggande projektet. Det är även fråga om offrandet av betydande ekonomiska värden. Dessa äro av en storleksordning vida utöver den, som fått sitt uttryck i anslagsäskandet på 900.000 kronor.

Detta senare belopp avser blott dels, till en summa av 750.000 kronor, domänverkets direkta utgifter för uppförande av nybyggnader för samt ersättning till arrendatorer för tvångsförflyttning och dels, till en summa av 150.000 kronor, värdet av enskildas byggnader å statens mark samt inlösen av viss enskild mark.

I själva verket har domänstyrelsen beräknat de i anledning av områdets ianspråktagande såsom skjutfält uppkommande kostnaderna och förlusterna till sammanlagt 3.508.095 kronor. Men av denna summa hava 2.644.095 kronor med skilda motiveringar avförts från den aktuella ekonomiska diskussionen.

Sålunda ha 2.106.595 kronor såsom »enbart representerande värdet av domänverkets minskade inkomster» ej synts böra ersättas, 110.000 kronor, belöpande sig på flyttningen av en kraftledning, tillsvidare synts icke böra medräknas i medelsbehovet i avvaktan på ytterligare utredning rörande nödvändigheten av en flyttning, samt återstoden 427.500 kronor, utgörande a.-b. statens skogsindustriens av domänstyrelsen beräknade förlust, avförts, därvid fortifikationsstyrelsen anfört, att förlusten syntes »vara av art att icke böra ersättas», enär mellan domänverket och detta av staten med statligt kapital startade och helt ägda bolag något kontrakt icke förefunnes med förpliktelse för domänverket att leverera viss minimikvantitet virke, medan departementschefen uttalat, att han för närvarande icke vore beredd att taga ställning till frågan, huruvida ersättning borde beredas bolaget.

Innebörden i dessa ekonomiska operationer synes vara att på domänverket överföra utgifter för försvaret.

Av vad i det föregående anförts torde framgå, att betänkliga sociala olägenheter och ekonomiska konsekvenser av betydande räckvidd måste bli förbundna med den föreslagna förläggningen av skjutfältet.

Om sålunda stora sociala och ekonomiska värden här stå inför hotet att offras för försvaret, måste den frågan framställas, om dessa uppoffringar verkligen äro oundgängligen nödvändiga. Kravet på klarhet i denna punkt förefaller redan rent allmänt sett högst berättigat. Med särskild rätt och eftertryck synes det kunna resas av de enskilda medborgare, som hänvisas till den hårda lotten att tvångsvis få lämna hus och hem och den trakt de själva valt för sin bosättning.

Eftersom behovet av ett nytt artilleriskjutfält lär vara oavvisligt, reduceras spørsmålet endast till frågan, huruvida Kilsbergsområdets ianspråktagande verkligen är enda godtagbara utvägen att tillgodose detta behov.

Denna fråga kan ej anses nöjaktigt besvarad genom den hittills förebragta utredningen.

Väl har under denna utredning — uppenbarligen med erkännande, att de invändningar, som ur ovan angivna synpunkter från olika håll, bl. a. av do-

mänstyrelsen, framförts mot projektet, icke kunna fränkännas berättigande, och väl även under intrycket av den enhetliga opinion mot förslaget, som framkommit under den allmänna diskussionen kring denna kollision mellan civila och militära intressen — ett enligt uppgift stort antal alternativ för förläggningen undersökts.

Av dessa avfärdas emellertid alla utom tre helt kort och gott därmed, att de »av ekonomiska eller andra skäl befunnits vara ogenomförbara». När det gäller ett företag med sådana konsekvenser som det förevarande, vill det dock förefalla, som om riksdagen borde kunna göra anspråk på att erhålla närmare information såväl om de områden, som varit ifrågasatta, som om de skäl vilka föranlett utdömandet.

Icke undandragna möjlighet till diskussion äro med denna uppläggning tillsviðare endast de platser, som i propositionen ägnats mera än ett kort avfärdande.

Dessa äro tre, nämligen Kilsbergsområdet, ett område inom kronoparken Älvdalen i norra Dalarna samt ett inom kronoparken Hode i Härjedalen.

Av dessa synes enligt propositionen, jämte Kilsbergsområdet, endast Älvdalsområdet hava ansetts allvarligen kunnat komma ifråga.

Av utredningen framgår, att detta senare område till större delen består av icke huggningsbara skogsbestånd och till ungefär tredjedelen av impediment. Odlad jord förekommer praktiskt taget icke. Intrånget där skulle följaktligen bliva av avsevärt mindre social och ekonomisk räckvidd.

För domänverkets del har vid skjutfältets förläggning till Älvdalen sammanlagda förlusten beräknats begränsad till 302.000 kronor inklusive kapitaliserade förlusten genom virkets värdenedsättning, varjämte för enskilda personer förlusten skulle stanna vid 20.000 kronor.

Området vore enligt de militära myndigheternas bedömande i och för sig väl användbart som artilleriskjutfält och övningsfält och i stort sett likvärdigt med Kilsbergsområdet, om än olägenheterna av skilda slag med hänsyn till det betydande avståndet mellan förläggningssorten för regementet och dess skjutfält göra detta alternativ mindre tilltalande från militära utgångspunkter samtidigt som en placering till Älvdalen av artilleriskjutskolan i Skillingaryd vore otänkbar.

Vid en granskning av ärendet, sådant det framlagts i Kungl. Maj:ts proposition, utmynnande i ett förord för Kilsbergsalternativet, kan man inte värja sig för intrycket, att utredningen rörande skjutfältets förläggning inte verkställdes med tillbörligt hänsynstagande till andra än militära intressen eller beaktande av de möjligheter, ett land som vårt måste ha att bjuda, när det gäller att på annan mark än kronoparker finna lämpliga områden, genom vars ianspråktagande ej så stora sociala skadeverkningar skulle uppstå som ifråga om Kilsbergsalternativet. Såsom exempel på ytterligare områden, som borde kunna komma i fråga, skola här endast nämnas den enligt uppgift glest bebodda, med dålig skog be vuxna trakten mellan Mora—Vänernsbanan i väster,

landsvägen Fredriksberg—Näs i öster, Västerdalälven i norr och länsgränsen Örebro—Kopparberg i söder samt ödemarksområdet mellan Västerdalälven och Klarälven på gränsen mellan Värmland och Dalarna.

Med hänsyn till vad som här ovan anförts och då ett uppskov med frågans avgörande av allt att döma icke behöver väcka några betänkligheter ur beredskapssynpunkt, eftersom anläggningar varom här är fråga kräva flera år för sitt färdigställande, hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta att lämna utan bifall ifrågavarande proposition i vad den avser skjutfält åt Bergslagens artilleriregemente med begäran om förnyad förutsättningskös utredning i frågan.

Stockholm den 22 maj 1943.

Henry Allard.

Erik Brandt.

Lars Lindahl.

C. D. Skagerlund.

Göran Petterson.

Ivar J. Pettersson.

Rosta.

John Lundberg.

Fritz Persson.

Edvin Gustafsson.

Ruth Gustafson.

Axel Jansson.

Thorvald Ekdahl.

I motionens syfte instämma:

Gunnar Persson.

Elis Håstad.